

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 17/2022-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a zo sudcov Libora Duľu a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej JUDr. Zuzanou Hudzíkovou, advokátkou, Antona Bernoláka 27, Žilina, proti postupu Okresného súdu Ružomberok v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Cpr 19/2017 a proti postupu Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 6 CoPr 5/2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 9. decembra 2021 domáha vyslovenia porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecných súdov označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje priznať primerané finančné zadostučinenie spolu vo výške 3 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a ostatných príloh ústavnej sťažnosti vyplýva, že na Okresnom súde Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) sa sťažovateľka žalobou podanou v novembri 2017 proti [REDACTED] (ďalej len „žalovaná“) domáhala náhrady mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru. V decembri 2017 súd doručil sťažovateľke vyjadrenie žalovanej a vyzval ju na vyjadrenie. Pojednávanie z apríla 2018 bolo odročené na neurčito na účely doplnenia dokazovania. V marci 2019 žalovaná doplnila právnu argumentáciu a sťažovateľka spresnila žalobný petit. Na druhom pojednávaní konanom 12. marca 2019 okresný súd rozhodol vo veci rozsudkom, ktorý sťažovateľke doručil v apríli 2019. V máji 2019 súd doručil sťažovateľke odvolanie žalovanej,

ku ktorému sa vyjadrila v júni 2019. Spis bol doručený Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v októbri 2019. V auguste 2020 advokátka sťažovateľky žiadala krajský súd o konanie a rozhodnutie veci v primeranej lehote a v júni 2021 po nahliadnutí do spisu a zistení, že sa vo veci nekonalo, podala sťažnosť na prietahy. Krajský súd v júli 2021 reagoval najprv upovedomením o predĺžení lehoty na vybavenie sťažnosti a potom vyjadrením predsedníčky súdu so záverom, že k prietahom došlo čiastočne z objektívnych a čiastočne aj zo subjektívnych dôvodov. V októbri 2021 bol advokátke sťažovateľky doručený rozsudok krajského súdu z 8. septembra 2021.

II.

Argumentácia sťažovateľky

3. Sťažovateľka vytyka okresnému súdu stranami konania nezavinenú, takmer rok trvajúcu nečinnosť vo veci medzi oboma pojednávaniami, keď mohol postupovať efektívnejšie a druhé pojednávanie nariadiť oveľa skôr. Zbytočne sa tak predĺžila doba od podania žaloby do vydania rozhodnutia na prvej inštancii. Krajský súd bol takmer dva roky absolútne nečinný, keď začal vo veci konať až po nahliadaní do spisu a sťažnosti na prietahy. Svojou nečinnosťou a neefektívnosťou všeobecné súdy porušili označené práva sťažovateľky, keď od podania žaloby do právoplatného rozhodnutia vo veci uplynuli bez 1 mesiaca 4 roky, počas ktorých bola v právnej neistote. S poukazom na už uvedené žiada aj o finančné zadostučinenie. Ak by súdy konali efektívne, koncentrovane a bez prietahov, mohlo byť oveľa skôr právoplatne rozhodnuté a sťažovateľka mohla oveľa skôr dostať a využívať priznané finančné prostriedky. Z finančných dôvodov nemohla ako osoba s ťažkým zdravotným postihnutím absolvovať odporúčanú kúpeľnú liečbu a postarať sa tak o svoje zdravie. Spolu s predchádzajúcim sporom o neplatnosť skončenia pracovného pomeru výpoveďou sa trvanie napadnutého konania podpísalo na jej psychickom zdraví. Išlo navyše o pracovnoprávny spor, ktorý súdy mali riešiť promptne, pretože ide o existenčné otázky žalobcov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. obsahovo zodpovedajúceho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a krajského súdu v napadnutom konaní o civilnej žalobe sťažovateľky.

III.1. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov:

5. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07, IV. ÚS 90/2010).

6. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 102/05, II. ÚS 387/06) sa ochrana základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušovanie tohto základného práva označenými orgánmi

verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom a krajským súdom) ešte mohlo trvať. Ak v čase, keď ústavná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu, už nemohlo dochádzať k namietanému porušovaniu označeného základného práva postupom súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú.

7. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z toho, že ústavná sťažnosť zohráva významnú preventívnu funkciu ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo a jeho účinky stále trvajú, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (m. m. IV. ÚS 225/05, III. ÚS 317/05, II. ÚS 67/06). Táto prax ústavného súdu bola odobrená aj ESĽP vo viacerých konaniach vedených proti Slovenskej republike, napr. rozsudok Obluk proti Slovensku z 20. 6. 2006, bod 61, resp. rozhodnutie Mazurek proti Slovensku z 3. 3. 2009 o prijateľnosti k sťažnosti č. 16970/05.

8. Zo samotnej ústavnej sťažnosti vyplýva, že krajský súd v napadnutom konaní rozhodol o odvolaní žalovanej rozsudkom z 8. septembra 2021, ktorý bol sťažovateľke doručený 12. októbra 2021. Podľa zistenia ústavného súdu bol spisový materiál vrátený okresnému súdu 11. októbra 2021 a rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť 13. októbra 2021. Neskôr okresný súd rozhodol uznesením z 9. novembra 2021 o súdnom poplatku za žalobu. Žalovaná podala 13. decembra 2021 dovolanie a okresný súd po vykonaní úkonov podľa § 436 a § 437 Civilného sporového poriadku predložil 10. januára 2022 vec dovolaciemu súdu na rozhodnutie o dovolaní.

9. Z uvedených údajov je zrejmé, že krajský súd svoju úlohu v nastolení právnej istoty splnil vydaním rozsudku z 8. septembra 2021 a jeho vrátením okresnému súdu na doručenie stranám konania. Okresný súd svoju úlohu v nastolení právnej istoty naplnil jednak vydaním rozsudku z 12. marca 2019 a jeho doručením stranám, čím dal sťažovateľke odpoveď na jej žalobnú požiadavku, ale aj neskôr doručením rozsudku krajského súdu stranám. Sťažovateľka sa preto so svojou ústavnou sťažnosťou na ústavný súd obrátila v čase, keď už tento prostriedok nápravy vo vzťahu k napadnutému konaniu nebol objektívne spôsobilý splniť svoj účel. Nepochybne však aj po právoplatnosti rozhodnutia o merite veci musel okresný súd vykonať ďalšie úkony napríklad v súvislosti s rozhodovaním o náhrade trov konania alebo s predkladaním veci dovolaciemu súdu. Aj v tomto štádiu konania môžu vzniknúť zbytočné prieťahy, sťažovateľka však v ústavnej sťažnosti namietala výlučne nečinnosť súdov v súvislosti s rozhodnutím vo veci samej.

10. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľky namietajúcu porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom súdov v napadnutom konaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

11. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite jej ústavnej sťažnosti nezaoberal. Ak by všeobecné súdy v budúcnosti nepostupovali v súlade s požiadavkami základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, toto rozhodnutie sťažovateľke nebráni obrátiť sa na ústavný súd. Sťažovateľka má navyše k dispozícii iné právne prostriedky podľa osobitného predpisu (zákon

č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov), ktorými sa môže domáhať satisfakcie za prípadnú ujmu spôsobenú prierahmi, ktorých vznik konštatoval krajský súd pri vybavovaní jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2022

Ladislav DUDITŠ
predseda senátu